

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 2. De aliquot alijs ex eodem libro locis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

futurum sit, eandem distracturi sint. cum verum sit, fore, ut uterque fautores, & lectatores habeat, quos operam det, ut, summoto altero, ipse in imperium succedat. Tunc igitur remp. in partes, ac electiones distractum iri. Quandoque autem ita positum est, ut in illo loco libri quinti: *Et tu Galba quando degustabis imperium.* Sed nihil mihi tam prætereptionem accidit, quam eam coniecturam, qua mihi præcipuè placebam, quam eruditissimis hominibus sæpissimè ostentaueram, quam, ut filiolarum complexabar meam, legendum esse *Gnarum id Casari*, et ante me omnes nullo sensu legerant, *C. Nauum id Casari*, eam Lipsio quoque in mentem venisse. Cogitatum autem idem mihi euenisse, quod multis paribus, quod dum adultas, & nubiles filias nimium diu domi habebant, eisque conditionem quærere negligunt, efficiunt interdum, ut ipsæ sibi maritos quærant. Sed, ut sit, quoniam de eo Taciti loco multa dicenda sunt, ea proximo capite exsequemur.

De aliquot aliis ex eodem libro locis.

CAP. II.

CUM secum cogitaret Augustus de Agrippa Postumum suo ex filia nepote, quem in Insulam Planasiam proiecerat, reuocando, ac fortassis successore Imperij relinquendo, vni ex omnibus amicis consilium hoc suum aperuit Fabio Maximo. Ille quod celare debuerat, Martie uxori aperuit; Martia Liuiæ: qua cum ea de re grauius apud viros conquesta esset, facile intellexit Augustus, arcanum suum Fabio proditum esse. Itaque postridie ab eo saluatus, et eum resalutauit, ut insaniam obiceret. Iussit enim eum vixisse, id est, sana mente esse. Percussit illico Fabio arcanum id quod erat. Itaque peccati sui conscius, domum re-

diu moriendi certus, & cum vxore, se garrulitate illius
 perditum, conqueri cepit. Illa contra, Tua, inquit, prior
 culpa est, qui mecum tamdiu versatus, non cognoueris me
 et ingenio esse, vt tacere non possem, neque me celatam ha-
 bueris id quod taceri, tantopere tua intererat. Sed de te
 quidem ipse videris. Ego, si quid peccaui, pœnas à momen-
 ti exigram. simulq; arrepto gladio, qua marito mortis caus-
 sam prœbuerat, eadem ei fortiter moriendi dux, & exem-
 plum fuit. Ita ferè Plutarchus in commentario *de*
de moribus, apud quem tamen Postumius pro Postumo,
 & pro Fabio Fuluius corruptè legitur. In ea re narran-
 da scripsit Tacitus; *Gnarum id Casari*: cùm significare
 vellet, id Casari cognitum, ac compertum fuisse.
 Nam quod tum alij, tum Dionysius Halicarnasseus in
 Thucydide notarunt, solere eum plerumque ad con-
 ciliandam orationi peregrinitatem, vti vocibus *εὐσπ-*
ρησῆς *περὶ τῆς*, & contra, id ipsum & Tacitus qui
 quàm maximè Thucydideus esse studuit, facere con-
 suevit. Cùm igitur *gnarus* vsitatè dicatur qui scit,
ignarus qui nescit: amat tamen ipse *gnarum* pro cog-
 nitum, *ignarum* pro incognito dicere. Sic *incautum iter* di-
 citur, de quo hostes non cogitarant, neque cauerant, ne
 illic Romanus transire posset. hoc ipso in libro: *Inde*
solum obscuros permeat, consultatque, ex duobus itineribus,
breue & solitum sequatur, an impeditius, & intentatum,
etque hostibus incautum. Sic in eodem *nescium*, pro in-
 cognito dixit. *Aliis gentibus ignorantia imperij Ro-*
mani inexperta esse supplicia, nescia tributa: *Gnari*
autem, & ignari vocibus tam sæpe *περὶ τῶν* vtitur, vt
 difficile sit locos omnes enumerare. Hoc ipso in li-
 bro: *Quod gnarum duci, & alibi: In paludem gnarum*
incertibus. libro secundo: *Per occulta, & vigilibus igna-*
ra. libro tertio: *Gnarum id Tiberio fuit.* eodem libro:

Nos

Nuretti
 L. L. L.
 285

Non quidem sibi ignara que de Silano vulgabantur. libro quarto: Non quidem sibi ignarum posse argui. libro quinto: Sed quadam secus quàm dicta sint cadere, falsis ignarum dicentium. libro XI. Non rumor inerea, sed verum que nuntij incedunt, qui gnara Claudio cuncta, & verum promptum vltioni adferrent. libro XII. Nihil tam ignarum barbaris, quàm machinamenta, & astus oppugnantium: At nobis ea pars militia maximè gnara est. libro XIII. Idq̄, nulli magis gnarum, quàm Neroni. Sed & lib. XIII. ubi est, cognitum id Neroni: è veteris scripturæ vestigijs lego, Gnarum id Neroni.

Ex eodem libro alij aliquot loci.

CAPVT III.

AGRIPPA interfecto, nuncianti centurioni, ut mos militia, factum esse quod imperasset, neque imperasse sese, & rationem facti reddendam, apud Senatum respondit. Verbis illis Taciti, ut mos militia, propemodum adducor, ut illam quasi solemnem quandam fuisse verborum formulam, putem: Factum est quod imperasti, eò magis, quòd hac ipsa in re narranda, eodem retinet & Suetonius, cuius hæc verba sunt: Tribunus renuntianti Tribuno factum esse quod imperasset, neque imperasse se, & redditurum eum senatui rationem respondit. Itemque in Claudio: Die ipso Claudij, & Agrippina nuptiarum in quinque & triginta senatores, pro centisq̄ amplius equites Romanos tanta facilitate aduertit, ut de neq̄ consularis viri renuntiantie centurionis, factum esse quod imperasset, negaret quidquam se imperasse: nihilominus rem comprobaret. In eo autem, quòd paulo post subiicitur: Fam conditionem esse imperasti, ut non aliter ratio constet, quàm si vni reddatur: frustra tentatur à quibusdam vetus scriptura, qui putant me-